

ett sådant förslag i första hand uppgöres af General-poststyrelsen, som ock derpå lär vara betänkt, samt några väsentliga olägenheter af ett uppskof med den ifrågavarande förändringen så mycket mindre torde vara att befara, som Utskottet icke har sig bekant någon allmän klagan öfver den nuvarande tidningsstämplingen, hemställer Utskottet:

3:o

att Herr Ahlgrens ifrågavarande motioner icke må till någon Riksdagens åtgärd föranleda.

Stockholm den 24 Februari 1869.

På Utskottets vägnar:

C. J. Oscar Alströmer.

N:o 4.

Ank. till Riksd. Kansli d. 24 Febr. 1869, kl. 6 e. m.

Betänkande, i anledning af inom Första Kammaren väckt motion om förhöjd stämpelafgift å spelkort.

Inom Första Kammaren har Friherre *Carl Raab* (motion N:o 29) bland flera antydda sätt att bereda statsverket ökade inkomster, äfven föreslagit, att nu gällande stämpelafgift å spelkort, som motionären antog utgöra 33 öre, måtte förhöjas med 66 öre för kortlek, hvarigenom, under vidare förutsättning att antalet tillverkade kortlekar utgjorde i medeltal 200,000 st. pr år, statsverket förmenades erhålla en ytterligare årlig inkomst af 133,000 R:dr.

Utskottet anser sig till en början böra härvid erinra, att den stämpelafgift som jemlikt Kongl. Förordningen den 15 Dec. 1854 nu utgår med 12 skillingar

banko eller $37\frac{1}{2}$ öre pr kortlek, blifvit erlagd, enligt från Riksgälds-kontoret lemnade uppgifter, år 1864 för 193,448, år 1865 för 193,156, år 1866 för 177,108, år 1867 för 180,016, samt 1868 för 127,484 kortlekar och sålunda under sistförflutna år förminskats med öfver 50,000 stycken. Det bör derjemte erinras, att vissa bestämda belopp af stämpelafgiften för hvarje kortlek äro anslagna till åtskilliga fromma stiftelser.

Då kortstämplingen emot den nu stadgade lägre afgiften under sednare åren visat sig vara i aftagande, kan det med skäl antagas, att en betydligt förhöjd beskattning skulle ännu mera minska användningen af nya spelkort, och att den af motionären åsyftade inkomstillökningen för Staten således icke, eller åtminstone i vida ringare mån än motionären föreställt sig, derigenom skulle vinnas. Af en sålunda minskad förbrukning af nya spelkort blefve ock en gifven följd, att de fromma stiftelser, som af kortstämplingsafgiften uppbära vissa belopp för hvarje stämpelad kortlek, ginge i mistning af någon större eller mindre del af denna inkomst, så vida icke statsverket, till betäckande af dessa förluster, åt de fromma stiftelserna ansloge vida högre belopp än de nu utgående, hvarigenom åter den påräknade vinsten af kortstämpelafgiftens förhöjande än vidare blefve förringad.

I anledning af dessa förhållanden och då dessutom icke förnekas kan, att kortfabrikerna, som skola i förskott vidkännas den redan höga kortstämplingsafgiften, derigenom befinna sig i en ganska tryckt ställning, hvilken än mera genom stämplingsafgiftens förhöjande blefve försvårad, har Utskottet ansett sig böra

afstyrka bifall till hvad Friherre Raab (i motionen N:o 29) i förevarande hänseende förslagit.

Stockholm den 24 Februari 1869.

På Utskottets vägnar:

C. J. Oscar Alströmer.
